

Література

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення / Верховна Рада УРСР; Кодекс України, Закон, Кодекс від 07 груд. 1984 р. № 8073-Х.
2. Мирошниченко Н.А., Музыка А.А. Уголовно-правовая борьба с наркоманией. Киев; Одесса: Высшая школа, 1988. 298 с.
3. Про наркотичні засоби, психотропні речовини і прекурсори: Закон України від 15 лют. 1995 р. № 60/95-ВР.
4. Кримінальний кодекс України / Верховна Рада України; Кодекс України, Кодекс, Закон від 05 квіт. 2001 р. № 2341-III.
5. Брич Л.П. Спільні та розмежувальні ознаки складів злочинів, передбачених ст. 130 КК України «Зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби», із суміжними складами злочинів. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2003. Вип. 38. С. 454–467.
6. Навроцький В.О. Основи кримінально-правової кваліфікації: навч. посіб. Київ: Юрінком Інтер, 2006. 704 с.

УДК 343.132.1(043.2)

Довгаль О.С., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Ландецова Ю.О., к.ю.н., доцент

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ТА ЗАКОННИХ ІНТЕРЕСІВ ОСОБИ ПРИ ПРОВЕДЕННІ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Тема щодо забезпечення прав та законних інтересів особи при проведенні слідчих (розшукових) дій є дуже актуальною, адже вона обумовлюється особливим призначенням, а саме тим, що вони призначені на отримання (збирання) доказів або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні, які обмежують конституційні права та свободи особи.

Для вивчення проблем забезпечення прав та законних інтересів особи при проведенні слідчих (розшукових) дій необхідно проаналізувати наступне: проведення слідчих (розшукових) дій пов'язане передусім з можливим обмеженням таких конституційних прав особи, як право на життя, на повагу до людської честі, гідності, право на свободу та особисту недоторканність, недоторканність житла, невтручання і особисте і сімейне життя тощо. Гарантії прав особи виконують роль засобів, завдяки яким забезпечується можливість виключення чи принаймні мінімізації професійних помилок з боку органів розслідування та правосуддя щодо громадянина [1, с. 156-160].

На думку Л. Лобойка, гарантії прав та інтересів особи разом із гарантіями ефективної діяльності органів, які ведуть кримінальний

процес, у своїй сукупності утворюють засоби ефективного функціонування кримінального процесу в цілому [2, с. 38-39].

У спеціальній юридичній літературі під забезпеченням прав учасників кримінального процесу при провадженні слідчих дій розуміється сукупність правових засобів і способів, що визначають мету конкретної слідчої дії, яка не суперечить призначенню кримінального процесу загалом, що являють собою єдину, систему регламентації правового статусу того чи іншого учасника слідчої дії [3, с. 78].

КПК України так само, як і Конституція України, передбачає лише дві підстави проникнення до житла чи іншого володіння особи без її згоди та без ухвали слідчого судді або суду. При цьому, науковці слушно звертають увагу на недосконалість редакції ст. 233 КПК. Так, І.В. Гловюк, відзначаючись стосовно питання, чи є добровільна згода особи, яка володіє житлом, підставою винятково для проникнення, наголошує на відсутності однакового правозастосування, оскільки одні суди заперечують значення добровільної згоди особи як достатньої підстави для проведення у житлі чи іншому володінні особи слідчих (розшукових) дій, інші - визнають за можливе проведення огляду місця події [4, с. 216].

У своєму дослідженні І.В. Вегера-Іжевська абсолютно правильно аргументує необхідність зміни порядку розгляду слідчим суддею клопотання слідчого, прокурора про проведення обшуку в невідкладних випадках, коли слідча дія була проведена до постановлення ухвали слідчого судді (ч. 3 ст. 233 КПК України). У таких випадках, на думку автора, про розгляд клопотання доцільно повідомляти особу, в житлі чи іншому володінні якої було проведено обшук, яка може брати участь в розгляді клопотання і у такий спосіб захистити свої права та інтереси [5, с. 6-7].

Аналізуючи все вищевикладене, ми вважаємо, що вирішення поставленої проблеми, на наш погляд, лежить у площині законодавчого врегулювання, а саме шляхом внесення змін до КПК України. Оскільки в ст. 214 КПК України допускається проведення огляду місці події до внесення відомостей до ЄРДР, а в окремих випадках житло особи і є місцем вчинення кримінального правопорушення, то, у невідкладних випадках і огляд житла, яке є місцем події, може бути проведений до внесення відомостей до ЄРДР. Слідчий суддя, перевібивши законність проведеної слідчої (розшукової) дії, постановляє ухвалу про її законність або незаконність. У разі, якщо слідчий суддя визнає проведення слідчої (розшукової) дії незаконним, всі докази, отримані в ході такої слідчої дії, повинні визнаватися недопустимими.

Література

1. Хорт І.В. Гарантії забезпечення прав учасників кримінального провадження: сучасний стан і перспективи гарантії забезпечення прав учасників кримінального провадження: сучасний стан і перспективи.

Юридичний вісник. 2013. № 2 (27). С. 156-160.

2. Лобойко Л.М. Методи кримінально-процесуального права: монографія. Дніпропетровськ: Дніпропетр. держ. ун-т. внутр. справ, 2006. 352 с. С. 38-39.

3. Гурдин С.В. Обеспечения прав участников уголовного процесса при производстве следственных действий. *Вестник экономической безопасности*. 2016. № 5. С. 76-78.

4. Гловюк І.В. Стаття 233 КПК України: питання практичної реалізації. *Молодий вчений*. 2015. № 2 (17). С. 216-218.

5. Вегера-Іжевська І.В. Забезпечення права на недоторканність житла чи іншого володіння особи в кримінальному провадженні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2018. 22 с.

УДК 343.9(043.2)

Дрозд В.П., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Грекова Л.Ю., асистент

СПОСОБИ СКОЄННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ ЗЛОЧИНІВ

У ХХІ сторіччі, незважаючи на зручність і швидкість сучасних засобів зв'язку, використання інформаційних технологій викликало новий вид злочинів, які в цілому можна окреслити як комп'ютерні злочини. Проте слід зазначити, що кіберзлочинність не обмежується рамками злочинів вчинених у мережі Інтернет, вона поширюється на всі інші різновиди злочинів, вчинені в інформаційно-телекомунікаційній сфері, де інформація може виступати предметом посягань, засобом або знаряддям злочину.

Дане питання є важливим і на державному рівні, адже часто під ударами кібератак опиняються об'єкти критичної інфраструктури: транспорт, банківський сектор тощо. На жаль, сьогодні законодавство України є недосконалим у сфері боротьби із кіберзлочинами.

Проблему скоєння злочинів за допомогою комп'ютерів, їх способи досліджували та вивчали такі українські та зарубіжні вчені, як: В.Д. Куришина, Ю.М. Батурін, І.З. Карась, В.П. Бахін, М.В. Гуцалюк, К.В. Тітуніва та інші.

Відповідно до Конвенції про кіберзлочинність, яка імплементована українським законодавством з 11.10.2005 р., та Протоколом до неї, кіберзлочини умовно поділяються на п'ять видів: правопорушення проти конфіденційності, цілісності та доступності комп'ютерних даних і систем; пов'язані з комп'ютерами; пов'язані зі змістом та порушенням авторських та суміжних прав, а також поширення расистського та ксенофобного матеріалу через комп'ютерні системи [2, с. 2-10]. Зрозуміло, що з часу ратифікації Конвенції пройшло чимало часу, кіберзлочинність набувала